

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Patris Gasparis Druzbecki

Pawlowski, Daniel

Ingolstadii, 1732

VD18 90066324

Caput IV. Alia singularia dona, Patri Gaspari de manu Dei collata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45343

intra me sunt nomini sancto ejus : quoniam coronavit me misericordia, & miserationibus.

C A P U T IV.

Alia singularia dona, Patri Gaspari de manu DEI collata.

NON esse abbreviatam, etiam nostris temporibus, manum Domini, luculenter indicant dona DEI, Patri Gaspari collata, quæ itidem ex ejus libello, verbis ipsius fideliter refero, ita igitur scribit.

Liberatio anime è Purgatorio.

Flagellationes pro defuncto.

Ultimâ die Novembris, anni 1622. certò cognovi, Adamum Lucidem, qui prima ejusdem Mensis, peste obierat, è Purgatorio liberatum, ad cælum perrexisse, Solus eram, & jam me ad somnum parabam, circa undecimam fere horam noctis, aut duodecimam, cum subitò invasit me compassiva cogitatio, Adamum Lucidem egerè auxilio, & me hac die pro illo nonnisi in Sacro orasse, nec quidquam fecisse, (quanquam dixeram ad Sepulchrum ejus Litanias pro defunctis, sed non memineram) pro anima illius : decrevi igitur omnino, ante somnum facere pro ipso disciplinam, (inter hæc autem subnascebatur spes remota quædam, & obscura, ejus hâc die liberandi) fecique unam, quâ factâ, orans aliquantulum, induxi in animum, facere & secundam, iterum orans feci & tertiam. Tum firma spes, & ferè quasi promissio, asseveratioque cujuspiam accessit, liberatum iri à pœnis, si quinque fecissem. Novus me præterea calor invasit pro ipso orandi, feci quartam, iterumque ferventius præter solitum pro ipso oravi.

Tum

Tum quintam vix feceram, & orare cœperam. Cum subitò caligo quasi quædam, oculos mihi apertos, & lachrymabundos strinxit. Sensi autem animo, Angelum quasi Adam, primo me alloquentem. Ecce jam liberatur à pœnis, subitoque & ipsum Adamum adesse, non vidi quidem, sed intellexi, & sensi præsentem, cum reflexione supra præsentiam ejus invisibilem, qui mihi dixit; se jam liberatum esse, unum Mensem passum esse. DEUS Te, inquit, fecit instrumentum salutis meæ. Gratias tibi ago. Ero memor tui apud DEUM &c. Duravit ea res paulò plus ut puto, quàm Ave Maria. Ego mihi videbar esse præsens, revera tamen non omnino fui, quod adverti tunc, quando ad me redii; cum verò ista fierent, reflexionem faciebam, an hæc essent vere, an verò imaginationis meræ figmenta: sed ista cogitare ab aliquo quasi prohibebatur, & vera esse, credere jubebatur. Volebam etiam ab istis mentem avocare, & non potui. Transactis his dixi; Te DEUM laudamus, cum Oratione Gratiarum actoria, ac tum adverti diem esse trigesimam mortis Adami. Præter hæc autem intellexi, eum quasi in itinere ad cælum tunc fuisse, ac à suo Angelo ad me adductum fuisse; Intellexi unum Mensem, fuisse tantum ideò, quia peste obierat, aliàs futurum fuisse diutiùs in Purgatorio, sed DEUM mortis genus inter pœnas computasse. Hoc mihi contigit planè vigilantem, subito, & omnino cum efficaci divino, ad prædictas disciplinas & preces, motu, atque impulsu: paulò enim ante, eâ ipsâ nocte cogitabam, aliis de causis facere disciplinam: sed distuleram jam in sequentem diem,

Revelatio de liberatione & Purgatorio.

Certificatio de revelatione.

Mortis genus inter pœnas & computatur.

*Votum perse-
verandi in
Religione.*

diem, proinde non potui jam meo spiritu, & mea sponte, motuque, ad eam inclinari: jam etiam Orationes finiveram omnes, & præterea extraordinariam etiam feceram, ac finieram Orationem illâ nocte. Et denique cum tanta certitudine, ut dubitare nec in ipso revelationis actu, etsi me reflectebam tunc, nec postea, permitterer. Et hæc est prima anima, quam scio per me, à DEO, ad æternam beatitudinem reipsa adductam, sit soli DEO gloria æterna, & infinita, qui porrò augeat, & addat tales alias, aliasque in infinitum, meque tanquam mancipio suæ adorandæ Voluntatis, utatur ad exaltandum se, ad humiliandum me valde, amen. Promiseram huic fratri morituro, oraturum me pro ipso, singulis diebus, toto integro Anno, data etiam manu. Promiseram illi, ut si DEO placeret, ipse autem spiritualis opis egeret, ad me etiam mortuus veniret, & necessitatem exponeret. Pro ejus, dum adhuc viveret, salute, & ad perseverandum in Religione, abductione, promiseram DEO, 15. disciplinas, tantumque 8. feceram, cum ille morte etiam perseverantiam conclusit. Ante mortem, votum fecit perseverandi in Religione ad mortem, quantum in ipso esset, & præterita proposita retractavit. Mirâ efficacitate, & spei firmitate, impellebar à DEO, ad orandum pro ipso, aliquando unâ hora amplius, fervore quanto potui, hæc tantum oravi. *Domine per omnes miserationes Tuas, da ei perseverantiam.* Semel cum illo multis horis loquens de vocationis constantia, tot tantasque mihi DEUS, ejus convincendi suggestit rationes, ut stando in rationum via,

for-

fortiores putem dari non posse. Et quamvis nihil effeceram cum ejus voluntate; feceram tamen cum intellectu, in quo se convinci ipsemet agnoscebat. Sed nimirum DEUS sibi victoriam illam reservarat, ostensurus simul mihi, convertere animas, DEI, non hominis opus esse. Quamvis Adamus ab illo sermone vim sentiens, proposuerat colloquium meum deinceps vitare omni ratione, firmaveratque animum in deserenda vocatione. Fecit tamen DEUS, ut non apud alium quemquam, quàm apud me, & juxta arbitrium meum resipisceret, morbo sapientior redditus, meque deinceps etiam expeteret. Ejusdem fratris occasione, fecit DEUS, ut ego haberem occasionem, cum periculo vitæ meæ corporalis, ipsius vitæ spirituali serviendi, immò fecit, ut hoc perfunctus negotio, ego me voto, juramentoque, Divinæ Majestati obstringerem, ministrandi ad ultimum Spiritum, Fratribus, si qui forte forent peste infecti, Ex quo, quantum boni, in animam meam redundarit, difficile est explicare, Hæc autem omnia, Gratiæ Dei, & Pretiosissimæ Parenti ego adscribo, & adscribam dum vivam.

Votum, & juramentum ministrandi peste infectis.

Die quarta Aprilis, Anni 1623. quodam in loco, adspiciebam stagnum aqua plenum, noctu, cæpique mecum cogitare; *DEUS bone, redundatné anima mea, tantâ gratiæ tuæ copiâ, quantâ hoc stagnum aquâ redundat?* Et mox venit mihi in mentem; me posse, uno actu æstimationis divinæ, tantum gratiæ à Deo haurire; statimque dedit mihi Dominus talem actum elicere. Et post hæc, auxit in me Dominus dignationem suam in immensum, dicens mihi, non solum, tantum
gra-

Actus intensissimus sine lesione corporis.

gratiæ haurire potes, quantum hic aquæ, sed etiam tantum, quantum est hoc spatium, quod terra, aër, cælique occupant, uno æstimationis divinæ actu; illicóque hunc actum talem habui. Hic actus adeo intensus fuit, ut cogitari non possit, nisi ab experto: adeò tamen non violentus, nec gravis capiti, pectorique, ut putem potuisse illum continuari diutius longe: non duravit tamen diutius uno Ave MARIA, conatus sum tertio talem Actum elicere, sed manus Domini jam recesserat, advertique non meam virtutem, sed Dei gratiam illam fuisse. Dignatus est iterum mihi consimilem actum donare in Septembri, duravit ad 7. circiter, Ave Maria.

Tractatio Christi.

Die quinta Januarij, Anni 1624. quæ fuit tertia ante diem Inventionis Christi Domini in medio Doctorum, Dominum Jesum tanquam amissum, & destitutum à Parentibus suis, invitavi domum meam, & duo actuum charitatis, æstimationis, humiliationisque & aliarum virtutum millia, ipsi in tractationem, & sustentationem illius diei, obtuli. Sequenti die, qui etiam incidit in diem trium Regum, etiam eodem modo, domi meæ, Dominum JESUM sustentavi, exhibendo illi respectivè ad trium Regum terna munera, tria millia actuum: ipso autem die inventionis ejus à Parentibus, invitavi illum, una cum Parentibus suis ad me, & similiter tria millia prædictorum actuum, illi exhibui, totoque triduo Sacra ad eum finem dixi, & alia feci de paupertate mea, & de gratia ejus, cui gloria in sæcula. In Sacro primæ diei, cum Evangelium ultimum dicerem, sensi gustum suavem in illis verbis; *quotquot autem receperunt eum, dedit eis*

po-

*potestatem Filios DEI fieri, & interim quandam Promissio Dei
 promissionem audivi; quia recepisti me, & ego singularis.
 recipio te, nunquam dimissurus.*

Die sexta Decembris, Anni 1626. in Sacro;
 sub Elevationem Sacræ Hostiæ, visus est mihi
 in Spiritu, Dominus Jesus, ad instar Seraphini
 Cruciformis, mihi desuper in Hostia Sanctissi-
 ma imminens, & ab illa die cœpi, sub elevatio-
 nem Hostiæ, in Sacro postulare à Christo Jesu,
 omnium Seraphicissimo camino, ut me accen-
 dere dignetur, amore suo Seraphico Crucifor-
 mi.

*Amor Sera-
 phicus Cruci-
 formis.*

Quadam die dictum est mihi; *Diabolus jam
 non curat, ut in Cælo non sis, sed ne magnam in
 Cælo gloriam habeas: labora ergo diligenter, &
 ferventer, & in hoc etiam Demoni egrè facere stude.*

Die decima sexta Novembris, anni 1622.
 quidam se mihi, in donis spiritûs, à Deo accep-
 tis, valde aperuit, mecumque spirituales ami-
 citiam inuit, pro quo cum orarem, ut à Pre-
 tiosissima Parente in Filium reciperetur, intelle-
 xi mihi promitti id ita futurum.

Quis autem is fuerit, & in quibus Dei do-
 nis, se Patri Gaspari aperuerit, collegi ex quo-
 dam arcano scripto, inter manuscripta Patris
 Gasparis reperto: Fuit is, Pater Jacobus Li-
 chanski. Donum autem, quod inter prædicta
 scripta, manu P. Lichanski exaratum, reperi;
 fuit ejusmodi:

Prima Februarii, habui Sacrum in impetra-
 tionem auxiliorum, pro ferventer exigendo
 sequenti Mense, in Dei servitio, & gratiarum
 actionem pro beneficiis, quæ Divina Maestitas
 decrevit mihi conferre juxta beneplacitum

*Intimatio
 predestinati-
 onis, facta di-
 vinitus, Patri
 Jacobo Li-
 chanski.*

V. P. Druzb. Op. I.

C

suu n,

suum, illo mense, maximè vero die sequenti, hoc est Purificationis B. V. Et cum in Sacro proferrem illa verba; *Omni benedictione caelesti, & gratia repleamur*, sensi nescio quam fiduciam, & spem concepi, beneficii mihi à Sanctissima Trinitate concedendi. Finito Sacro, sensi nescio quam cordis palpitationem, & motum ex recordatione, & gustu illius fiduciæ habitæ in Sacro, cum quadam extenuatione mei ipsius, in ascensionibus quibusdam, quasi sensitivi affectus in Deum. Nocte hujus diei, circa mediam noctem, feci disciplinam, & exercui actus gratitudinis. Dum postea cogitarem de Sacro habendo, deliberabam, quamnam intentionem præfigerem, venit in mentem, ut illud offerrem in gratiarum actionem pro beneficio, Reverentiæ vestræ, (alloquitur Patrem Gasparem,) præstito hac die. Tandem volui Sacrum facere, finita reconciliatione, sed Reverentia vestra insinuavit, illud; se prius expedire velle acquievi: contuli me, ad audiendas confessiones, à quibus fui vocatus ad Sacrum habendum. Mirabar quid esset: nam ingressus domum, quæ sive num finitum esset Sacrum Novitorum, responsum, necdum fuisse, unde putabam, errorem à vocante commissum. Adii Reverentiam Vestram, certior fieri cupiens de hac re, Reverentia Vestra dixit, Deum promississe hoc, ut prior haberem: Hæserunt verba in corde, recta me contuli ad Sacristiam, intentionem Sacri habendi supradictam, innovavi eo fervore, quo ex Gratia Dei poteram maximo.

In principio Sacri, licèt minus præparatus accessi. nam recta à Confessionibus veneram,
sensi

fensi me valde recolletum, & suavitatibus quibusdam repleti, fiducia quadam erigi, impetrandi beneficii, sed nescio cujus; quam suppressibam, ne viderer mutare intentionem Sacri, quæ fuit pura gratiarum actio, ad gustum, Divini, & Mariani cordis, ob beneficium Reverentiæ Vestræ præstitum, hoc die. In decursu Sacri, non me destituit fervor in principio Sacri habitus. Cum autem pervenirem ad illa verba Canonis; *Et in Electorum Tuorum jubeas grege numerari*, fensi talem motum, quasi è somno excitarer, & apprehendi fortiter hæc verba, cum desiderio talis felicitatis, ut & ego unus ex illo grege essem. Rursus in illis verbis; *Fac me Tuis semper inharere mandatis, & à Te nunquam separari permittas*, hoc beneficium Prædestinationis rediit in mentem, & desiderium. In Memento, in Consecratione Hostiæ, & Calicis, in Communionem, nullos affectus exercui, nisi gratitudinis, gratiarum actionis pro beneficio Reverentiæ Vestræ præstito, approbando hoc beneficium, quasi meum esset, & mihi factum. Interea subintrabat cogitatio, ut ego agerem gratias pro beneficio quodam, sed conabar suppressere, ne fortè amor proprius magis me faceret applicatum ad orandum pro me, quam pro Reverentiæ Vestra. Finito Sacro, genuflexus in Sacristia, gratiarum actionem instauravi, conjungendo, & appropriando mihi actus omnes Reverentiæ Vestræ, quos vel jam exercuit, vel exercere debebat in suo Sacro postmodum. Deinde appropriavi mihi actus gratitudinis, & gratiarum actiones omnium eorum, quoscunque DEUS dignatus est hoc beneficio. Ad ex-

*Efficacia
verborum
Missæ.*

*Modus agen-
di gratias
Deo.*

*Visitatio S.
Sacramenti
post mensam.*

*Prælia in-
gressus divini
in animam, &
sermo inter-
nus.*

tremum dixi intra me: *Beatissima Virgo Maria, vellem pro hoc beneficio, eos exercere actus, quos Tu exercuisti, pro beneficio Maternitatis Tuæ, aut quos DEUS per Scientiam simplicis intelligentiæ, cognovit potuisse à creatura elici.* Sicque me contuli iteratò ad confessiones audiendas, à quibus redii post duodecimam fere quadrante uno & medio. Sedi ad mensam fere ad quadrantem primum, post primam horam. Finità mensâ, contuli me ad Templum S. Matthiæ, acturus gratias more solito: ad quod tamen sensi me impelli, cum quodam interno gustu, & desiderio non ordinario. Genuflexus incepi dicere more meo, *Tu Rex gloriae Christe, Tu Patris &c.* quo finito, exercui aliquos actus interiores solitos. Et ecce derepente, sensi me recolligi, & sensus quasi consopiri, aut quasi ligari, & in quadam quiete cordis & sensuum me adverti extemplo collocatum: quod ut adverti, (nam videbatur id præter dispositionem corporis accidere) tunc me DEO subicere incepi, & agnoscere ipsius ingressus in animam prælia, dixi intra me: *Fac Domine quod Tibi placet: ego scio me indignum hac tua visitatione. Tum videbar intellectuali auditu me audire; Beneficium scias tibi concessum, per merita Christi, Prædestinationem tuam, notitiam autem huius beneficii, in hac vita, per manus B. V. accipe.* Exhorruui ad hoc: nam talia nunquam petij à Domino, potiusque positive repugnare solebam talibus motibus, si quando subreperent in Orationibus. Imò 30. Decembris, cum in choro S. Matthiæ, gratiarum actionem post Sacrum expedirem, meque in actibus dilectionis DEI

exerc-

exercerem, mirabilem mihi Dominus communicavit amorem sui cum tali resolutione, ut si ipse mihi revelaret me esse inter Præscitos, tamen ego vellem DEO servire, & illum amare, & pro magno reputarem beneficio, quod saltem vel in hac vita mortali, possim illum amare, quo indignus fui: si porrò in tanta Sanctitate viverem per impossibile, uti B. V. putarem mihi satis factum eo solo, quòd se permiserit in hac vita, amari à me DEUS. Exercui etiam hoc mense, illum actum aliquoties, quem mihi Dominus communicavit Posnaniæ Anno 1621. in Festo Conceptionis, ut si scirem ex revelatione certissima, quòd B. V. esset causa variarum tribulationum, persecutionum, malorum in omnibus successuum, ad extremum summi mali, nempe æternæ damnationis, tamen ego illam, ob hanc excellentiam quia est Mater Dei, unicè diligerem, super omnia creata, post DEUM, & Christi humanitatem: quæ duo eo fine attuli; ut constet, me non desiderasse unquam, notitiam Prædestinationis meæ, cum & ipsam Prædestinationem, Deo postposuerim, & amori B. Virginis. Exhorruì igitur ad hanc impressionem Dei in intellectu, & dixi, me indignum hoc beneficio, quod id viris perfectis, & Tibi, ô Deus! ferventer servantibus, concedas.

Tum obortæ lachrymæ, dilatatio quædam cordis, & agitatio, quasi fluctibus jactaretur aquæ calentis, faucium quasi resolutio, temporum coarctatio. Fui in hoc motu per mediam horam, cum autem viderem invalescere hos motus, & me cohibere non possem, prorump-

Resolutio singularis.

Affectus erga B. V.

Interna Dei visitatio corpus afficit.

pentibus manibus, & toto corpore in prostrationem, recepi me nullo vidente, uno passu facto, ad fornicem illum parvum, & ibi hæsi per quinque quadrantes genuflexus, nec valens cohibere illos motus, & erumpentes lachrymas. Cumque expoſtulare cum Deo, me indignum esse hoc beneficio, accepi responsam interiùs. Ita esse. Tum mihi objecta sunt peccata, in sæculo commissa, pro quibus excitavi in me dolorem. Ideo, inquit, debes agnoscere hoc beneficium, quia indignus es, & ego specto, non quod debetur tuæ indignitati, sed quod decet meam dignationem. Deinde per hoc beneficium, volo obligationem superinducere, ut

*Motiva re-
velata præde-
stinationis.* mihi ferventiùs, fideliusque servias, & vitam prædestinati hominis, vivere incipias, & ita gubernes corpus tuum, ut dignum sit, quod Dei oculis in Cælo præsentetur. Ita me diligas, ut decet eum diligere, de cuius æternali amore tibi constat. Præterea volo hoc facto, ut sis resignatus ad omnia, quæ te manent, ut tibi condias amaritudines, hoc solo, quia quacunque viâ te dirigam, sive asperâ, sive planâ, sive rectâ, sive tortuosâ, vel qualiscunque illa tandem ex mea ordinatione fuerit, sis contentus; certus, te excidere non posse sine tuo, ad quem te creavi. Sed cum iterum objicerem Domino: timere me, ne fortè in elationem mei, ex dono hoc mihi communicato, incidam, sicque displiceam Divinæ Tuæ Majestati,

Metus elationis ex dono DEI. respondit. Non est unde superbias: nam hæc est mera dignatio mea, ideò enim ordinavi, ne continuares collectionem tuam menstruam, ne fortè tuis id adscriberes dispositionibus. Deinde id tibi non communicavi tempore Sacri, sed tempore mi-

nus

nus c
talia
alios
tiam
gloria
scias,
sed g
ad ca
tua p
rem,
magn
me ti
Circu
cator
cultu
cta,
hoc i
Vos e
quæ i
quod
volui
pe; q
miliat
partis
& er
ut me
reri h
E
& ex
defixo
per q
que a
tinuo
Deo

nus commodo, statim post prandium, quo tu ad
 talia ineptus esse soles. Præterea quotiescunque
 alios adspexeris, exhibe eis profundam reveren-
 tiam, tanquam eis, quos ego ad majorem fortè
 gloriam prædestinavi, quàm te, ad extremum
 scias, me quidem certò te prædestinasse ad gloriam,
 sed gravi illatâ violentiâ cordi meo divino, (ut
 ad captum tuum loquar) scivi tuas ingrattitudines,
 tua peccata, tamen intuli mihi vim, ut te elige-
 rem, sicque vici meipsum hac in parte, quod certe
 magna tuæ adjectionis est materia. Rursus objeci,
 me timere illusionem hac in parte, nam & hæc
 Circumstantia temporis, videlicet dies Purifi-
 cationis, rem auget: Subvereor enim, ne oc-
 culta quadam æmulatione, ex superbia profe-
 cta, videar æmulari ea dona, quæ contulisti
 hoc ipso die, Patri N. N. Tunc respondit Deus;
 Vos estis biga mea, insedit gratia mea, Patri N.
 quæ illi insidens te etiam dirigit, non mirum ergo
 quod vos hæc circumstantiâ temporis, conjungere
 volui. Indicium autem, quòd non illudaris, acci-
 pe; quia post hoc, habebis gustum quendam in hu-
 miliatationibus, quod quidem erit cum repugnantia
 partis inferioris, tamen gustum internum retinebis,
 & eris humilis. Et revera me sensi humiliatum,
 ut me puderet homines adspicere, & cœpi reve-
 reri homines cum depressione meipsum.

Metus illu-
sionis.

Signum reve-
late præde-
stinationis.

Exij deinde ex illo fornice, nullo vidente,
 & exercui actus gratitudinis pro hoc beneficio,
 defixo in B. Virginis imaginem, intuitu, ferè
 per quadrantem. Toto reliquo tempore, us-
 que ad horam decumbendi in lecto, fui in con-
 tinuo quasi actu orandi, & quadam unione cum
 Deo per affectum gratitudinis.

C 4

Hic

*Constitutio
animi post re-
velationem
Prædestina-
tionis.*

Hic est progressus divinæ visitationis. Quidquid autem sit, sive ea notitia, & evidentia ejusdem, pervenerit ad certitudinem revelationis, sive non, ego agnosco in primis, me indignum hoc Dei beneficio, & nolo ingredi consiliorum Dei arcana Mysteria, nec ullam à Reverentia Vestra determinationem expecto, ne sim in Dei donis curiosus. Accipio autem hanc Dei visitationem, & eos animæ motus, in eo gradu certitudinis, & evidentia, quem Deus novit, & in quo mihi communicare intendit, non tantopere quærendo certitudinem & evidentiam, quam ejus voluntati in collatione hujus doni, totaliter me conformando. Volui autem Vestræ Reverentiæ hoc communicare: primò, ut Reverentia Vestra exaltet hanc gratiam Dei in me, prout illa est in cognitione Dei. Deinde, ut habeam in hac vita, vel unicum, cum quo collatis viribus me Deo gratum exhibeam: nec enim unquam ulli mortalium, etiam in Confessione id aperiam, nisi fortè Deus aliquid aliud inspiraverit, ad bonum animæ meæ, vel alicujus alterius, idque inspiratione peculiari, & extraordinariâ. Statui autem, & decrevi, ex impulsu interno, per totam vitam Sacrum hujus diei offerre, principaliter in gratiarum actionem, pro beneficio Reverentiæ Vestræ præstito, & secundariò pro hoc, mihi etiam concessio; vicissim à Reverentia vestra humillimè petens, ut eodem die sit memor in Sacro, hujus beneficii, mihi indignissimo peccatori præstiti.

*Octiduum
gratiarum
actionis.*

Octiduum subsequens insumpsi, in gratiarum actione pro hoc beneficio, sicque
omnia

omnia Sacra, & afflictiones corporis quotidiana-
nas, in eum finem direxi, ut me Deo gratum
exhiberem, & ex hoc me coram Deo humilia-
rem. Per quod tempus, attentus fui ad mo-
tus animæ, tam in meditationibus, quàm in
Sacrificijs. Nunquam observare potui quid-
quam, unde de hoc beneficio Dei vel minimè
dubitarem; & per hoc tempus, videtur DEUS
egisse nihil mecum, nisi ut me detineret in con-
tinuis convictionibus intellectualibus, ita esse
& non aliter: ex quo oriebantur affectus vo-
luntatis ardentiores solito, quandoque con-
iuncti sensibilibus devotionis motibus, quos
ego suppressere conabar. Præcipua autem,
per totum hoc tempus, capita motionum
Dei, hæc fuerunt, quæ sæpius recurrebant in
Orationibus, & erant quasi scopi, ad quos
dirigebantur reliqua omnia. Primus motus
fuit, ad amorem Crucis, tribulationum pro
Deo, qui sæpius, & validè à Deo ingereba-
tur, sed præcipuè per totam ferè meditatio-
nem, diei quintæ Februarij, in qua Dominus
communicavit mihi mirabilem gustum Crucis
suæ, feci mirabiles combinationes tribulatio-
num, nec ullam reperi, ad quam pro Christo,
non essem tunc paratus. Similiter sextâ Fe-
bruarij, dum vesperi orarem ante Venerabile
Sacramentum. Sed vehementiorem cæteris
fensi octavo die beneficii accepti: cùm enim
gratias agerem post Sacrum, sensi me recolle-
ctum valde, & dixi intra me; Domine fac
quod placet: tum audivi, quasi responsum in-
teriùs; *Volo tibi imprimere characterem Crucis, &
tribulationum, ut sis ex signatis, & privilegiatis*

*Resolutio ad
omnes tribu-
lationes.*

*Dona Dei ad
humilitatem
ducunt.*

meis animabus, Ex quo subsecutus sensibilis motus corporis, maximè cordis, & obtuli me Deo in humilitate, ad Crucés. Secundus motus fuit ad abjectionem mei ipsius, & contemptum cordialem, qui mihi vivaciter imprimebatur à Deo, præcipuè quartâ Februarii, quo die sæpissimè recurrebat hæc cogitatio, quod pluris facerem, si me Deus faceret verè humilem, & abjectum, quàm quòd mihi notitiam Prædestinationis concefferit. Et quintâ Februarii, eundo ex Litaniis, dum transirem B. Virginem Curritorii, sensi mihi dici interiùs; *Jam te nunc resolute abjicere potes, in oculis hominum, cum scias te coram oculis DEI acceptum.* Tertius motus fuit ad resignationem in omnibus, quæcunque Deus voluerit, & ex possibili suppositione, etiam in hoc ipso Prædestinationis beneficio; Nam quartâ Februarij, dum tenerem Sacram Hostiam, ante Communionem, erupi in hunc affectum; *Si me estimatorum beneficiorum Tuorum facis DEUS, pluris æstimo, Te amare, quàm Prædestinatum esse, & hoc ipso beneficio privari vellem (si esset possibile) propter Tuum amorem.* Quinta autem Februarij, post vespertinum examen, prostratus humi, dixi; *Muta DEUS decretum de mea Prædestinatione, utere tuo absoluto Dominio, quod in me habes, & si fieri potest sine præjudicio Tuæ immutabilitatis in irrevocabilibus decretis Tuis, statue & decerne ex præsentì statu de me, quod placet: Nam scio me promeritum æternam damnationem, hanc ego, ex novo decreto libenter amplector, affectu plenissimæ resignationis, & subjectionis, quàm ego Creatura debeo Creatori meo.* Et eodem die, ex qua-

*Actus miræ
resignationis.*

qua
Qu
De
qu
len
cip
bus
his
guf
ex

cha
Ga
tua
serv
vixi
fica
hoc
rati
N.
mag
alic

N
nac
Pro
felli
Deu
mu
etia

quadam occasione, hæc me pænitudo invasit; Quod maluiffem non prædestinari, quàm hunc Deo disgustum adferre antequàm extitiffem, quòd sibi in mea Prædestinatione, Deus violentiam quodammodo intulerit. Hi sunt præcipui fontes motionum Dei his diebus, ex quibus alii manârunt. Status autem animæ fuit in his omnibus, pacatus, consolationis plenus, & gustus quidam quasi continuus Dei, maximè ex indignitatis meæ consideratione profluens.

Tale igitur donum fuit, Patri Jacobo Lichanski divinitus intimatum, quod ille Patri Gaspari, cum prædicto fædere, & pacto mutuxæ erga Deum gratitudinis, manifestârat, servavitque pactum hoc Pater Gaspar, quoad vixit: Nam in ratione celebrandi Festum Purificationis B. Virginis, id sibi præscripserat; *Festum hoc erit mihi, unum ex Solennitatibus præcipuis, ratione præstiti beneficii cujusdam, tum mihi, tum N. N. hac die*, id est P. Jacobo Lichanski. Tam magnus animæ proventus est, fæderatum esse alicui servo Dei.

C A P U T V.

Provincialatus Patris Gasparis.

NON infrequens est supremæ gubernationi divinæ, invitos reluctantesque ad gubernacula adhibere, & per amplas illis demandare Provincias, qui suâ contenti Sparthâ, ad subfella non ascendunt nisi impulsî. Sic egit Deus, cum Divo Ambrosio, sic cum aliis permultis, non solum Ecclesiæ Principibus, sed etiam Religionum Prælatiis, Sic tandem cum nostro

*Servi Dei reluctantur
Prælatiis.*